

naturligt, at man, naar man giver en Lov, som bestemmer, at Behandlingen af Skifteboer skal henlægges til Retten, da ogsaa gaar ud fra, at Retsbetjentene ville være i Stand til at behandle den Slags Boer. Dersom man ikke gik ud herfra, saa var det urimeligt at henlægge den Slags Sager til Retsbetjentene. Det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds udtalte sig dernæst med Hensyn til Spørgsmaalet om Skiftekommissærer. Han yttrede, at under Konfurslovens Behandling havde Justitsministeren været hans Modstander, hvad Skiftekommissærer angik, men at det var lykkedes i Landsthinget at faae vedtaget en Bestemmelse, der indrømmede Beskikkelse af Skiftekommissærer i ekstraordinære Tilfælde. Hvis ikke min Erfommelse sigter mig, saa erindrer det ærede Medlem ikke rigtigt i denne Henseende, thi det var i Folkethinget, at Bestemmelsen blev sat ind, og den blev indsat med fuldkommen god Overensstemmelse mellem Udvalgets Medlemmer; jeg havde selv den Ære at være Udvalgets Ordfører. I Øvrigt er der paa dette Punkt ingen Uenighed mellem det ærede Medlem og Justitsministeren eller Lovforslaget, thi det ærede Medlem sagde, at han ikke forlangte, at Skiftekommissærerne skulde have Jurisdiktion, han var fornyet, naar man kun fik Skiftekommissærer, selv om de ikke havde nogen Jurisdiktion. Men det er netop dette, som Lovforslaget gaar ud paa. Lovforslaget siger, at der i Fremtiden ikke maa være Skiftekommissærer med Jurisdiktion, hvorimod det tydelig fremgaar af den paagældende Paragraf, at der ikke er Noget til Hinder for, at der, ligesom hidtil, kan beskikkes Mænd til at behandle Arveboer, kun at de ikke have Jurisdiktion, det vil med andre Ord sige: Der er Intet til Hinder for, at en Mand i sit Testamente kan bestemme, at efter hans Død skulde de og de Mænd forestaa Opgjørelsen af hans Efterladenskaber. Udgangen dertil lettes endog efter Lovforslaget, idet det bestemmer, at Bevilling til at være Egefuldorer kan udleveres af Amtmændene udenfor Kjøbenhavn og af Overpræsidenten i Kjøbenhavn; det forbeholdes kun Justitsministeren at afgjøre Spørgsmaalet, naar det ikke er Arveladeren, der har bestemt, hvem der skal behandle hans Bo, men det først er efter hans Død, at der opstaar Spørgsmaal om, at man ønsker Boet behandlet af færegne Mænd i Stedet for af den almindelige Skifteret. Dette er der Intet til Hinder for, kun kunne disse Mænd ikke faae Jurisdiktion, eller med andre Ord, naar der opstaar en Strid i Boet, saa skal denne Strid afgjøres af Retten og ikke af private Mænd, og dette er et Princip, som forekommer mig at være det eneste rigtige. Dernæst gjorde det ærede Medlem en Erindring ved § 91. Han var enig i Tanken deri, nemlig, at Statskassen skal bære et sekundært Ansvar for det Tab, der tilføies private Borgere ved de af Staten beskikkede Embedsmænds Uredelighed eller Forsømmelse, men det ærede Medlem

mente, at man burde lade Ansvaret hvile, ikke blot paa vedkommende Skifteforvalter, men ogsaa paa tilsynshavende Embedsmænd, som maatte have forspømt noget af deres Tilsynspligt. I denne Henseende kan jeg være enig med det ærede Medlem, og derfor hedder det ogsaa udtrykkelig i § 91, at Statskassen skal udrede Erstatningen, „dersom den ikke kan faas hos vedkommende Embedsmænd eller i deres Bo.“ Det er jo ikke meget tvivlsomt, at der under „vedkommende Embedsmænd“ indbefattes alle de Embedsmænd, som overhovedet ved deres Forseelser eller Forsømmelse kunne have paadraget sig et Erstatningsansvar ligeoverfor Private eller Statskassen, men Betingelsen for, at der kan gøres et saadant Ansvar gjældende imod dem, er jo naturligvis den, at det virkelig oplyses, at de have gjort sig skyldige i et saadant Forhold, der efter Lovens positive Regler eller efter almindelige Retsregler kan paadrage dem Stadeserstatningspligt. Jeg tror dermed at have udtalt mig angaaende de Punkter, der bleve berørte af det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valgkreds. Jeg nærer det Haab, at det ærede Medlem vil vise Sagen og mig personlig den Velvillie nærmere at overveie, hvad jeg saaledes har tilladt mig at fremsføre imod de Erindringer, der ere fremkomne fra hans Side. Jeg er overbevist om, at han da i flere Henseender vil se paa det foreliggende Lovforslag med noget mildere Øine, end han hidtil har set derpaa i Aften. — Det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgkreds (Steenstrup) har gjort nogle Spørgsmaal med Hensyn til enkelte Paragrafer. Svad han i Øvrigt bemærker, tror jeg leilighedsvis at have berørt; men jeg skal tillade mig at svare paa disse Spørgsmaal, hvad der forekommer mig ikke at være vanskeligt. Ved § 4 opfastede det ærede Medlem det Spørgsmaal, om det var paa egen Bekostning eller paa Voets Bekostning, at den enkelte Arving kunde forlange offentligt Skifte. Det forekommer mig soleklart, at det ikke er paa hans egen Bekostning alene, men paa samtlige Arvingers Bekostning. Han har Ret til at forlange offentligt Skifte, naar det offentlige Skifte finder Sted, naar det offentlige Skifte finder Sted, gaas der frem efter de almindelig givne Regler, og derunder er jo ogsaa Reglen om, hvorledes Omkostningerne skulle afholdes. Dette er Noget, der kommer til at hvile paa Boet i det Hele. Ved § 16 spurgte det ærede Medlem, om det ikke var Mening, at man skulde blive staaende ved den Burbering, der fandt Sted, navnlig naar den skete ved dertil særlig indmeldte kyndige Burberingsmænd. Dette Spørgsmaal skal jeg besvare bekræftende. Endelig mente det ærede Medlem, at det kunde være tvivlsomt, om der ikke i Lovforslagets § 84 foruden en Forandring med Hensyn til Børnethinget tillige vilde ske en Forandring med Hensyn til Instantsfølgen. Dette tror jeg beror paa en Uklarhed hos det ærede Med-